

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 5-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 20 (254)

Субота, 13 травня 1972 р.

Ціна 2 коп.

НАРОДУ ВІРНІ СИНІ

Святкуючи День Перемоги, радянські люди з безмежною вдячністю схиляються перед тим, хто відстояв Батьківщину від загрози фашистського поневолення в роки Великої Вітчизняної війни. Суво-ра й невмируща пам'ять про великий їх подвиг живе в усіх наших зверненнях і прагненнях, переходить від одного покоління до дру-гого, від батьків до синів і внуків.

1418 днів і ночей, не стихаючи, гриміли битви і бої на фронті від Білого до Чорного моря. Поля Підмосков'я... Земля Сталінграда... Передгір'я Кавказу... Курська вогняна дуга... Завершальна Берлін-ська операція... — легендарні і переможні рубежі, де було розтро-щено фашистську воєнну машину.

Коли над розгромленим Берліном знявся в промінні травневого сонця наш Прапор Перемоги, на закурених стінах рейхстагу радян-ські воїни — хто гільзою, хто штиком — викарбували свої імена, як автографи, на знак особистої причетності до долі і слави, до пере-мог і завоювань свого народу.

Якими тільки мовами тут не було записів! І не дивно: пліч-о-пліч билися з ненависним ворогом сини і дочки всіх народів нашої краї-ни. Велика вона, і широка її простори. Але за кожну п'ядь землі радянські люди билися, як за свій рідний край і батьківський дім.

«Я вмираю за Батьківщину», — писав дружині і дітям перед роз-стрілом 7 березня 1942 року відважний воїн-патріот Леонід Силін, який потрапив у полон до фашистів, — умираю за нашу партію, за великий російський, український, білоруський та інші народи нашої Батьківщини, за вас! Любіть Батьківщину, як я її любив, боріться за неї, як я, а якщо буде потрібно, помріть, як я...» Такі свідчення без-межної хоробрості, мужності і величезної любові до рідної землі не можна читати без хвилювання.

Радянський народ надихав своїх синів на подвиги. Збереглися листи трудящих багатьох союзних республік фронтовикам. «Коли ми говоримо про Батьківщину», — писали воїнам трудівники тилу з Тад-жикістану, — перед нашими очима постає не тільки повна достат-ку долина Вахшу... Батьківщина — це зелені ліси і повноводні ріки Росії, родючі поля України, мальовничі береги Чорномор'я, гори Кавказу і колиська революції велике місто Ленін...»

Перемогу над ворогом кували всі народи братерського Радян-ського Союзу. Не забудеться, як під час боїв на Курській дузі у двобої з фашистськими танками стояла на смерть гарматна обслуга сержанта Андрія Данилова. Це була дружина, бойова сім'я, де кожен боець ненавче представляв свою республіку: українця Панасенко, казах Ібраєв, узбек Латипов, башкир Абдулманов, мордвин Пан-кратов та їхній командир Данилов, росіянин. Майже всі вони по-лягли на полі бою, але рубежу свого не віддали ворогові. Коли біля гармати залишився сам Данилов, він продовжував стріляти: сам заряджав, наводив і повторював, як кляту: «За смерть моїх побрат-имів! За моїх братів!» Він підбив три фашистських танки. Той пагорб на Белгородській землі, поблизу селища Яковлево, біля якого стався цей смертельний двобій, тепер називають пагорбом Слави і Дружби.

І таких прикладів — тисячі й тисячі. Серед героїв Радянського Союзу є сини майже всіх національностей і народностей, які насе-ляють нашу Батьківщину; росіяни, українці, білоруси, татари, каза-хи, грузини, вірмени, узбеки, якути...

Дружба народів країни соціалізму, їх нерозривна єдність стали тим монолітом, об який вщент розбилися фашистські орди. Велика Вітчизняна війна, як підкреслюється в Постанові ЦК КПРС про під-готовку до 50-річчя утворення СРСР, була суворою перевіркою міц-ності Союзу Радянських Соціалістичних Республік. Битва з найнебез-печнішим ворогом людства — гітлерівським фашизмом — наочно продемонструвала, що радянські народи в єдиному строю героїчно билися і самовіддано працювали в ім'я захисту своєї соціалістичної Вітчизни, спільної перемоги над ворогом, показали світові чудеса стійкості і мужності.

На бій з фашизмом у годину тяжких випробувань підняла і по-вела весь багатомільйонний радянський народ ленинська партія ко-муністів. «За Батьківщину! За партію!» — з цими словами на устах йшли воїни в бій, кидалися в запеклі атаки, наперекір вогню й мета-лу, закривали грудьми своїми ворожі вогневі точки. «Все для фрон-ту! Все для перемоги!» — як пароль, звучав лозунг партії у завод-ських цехах, на шахтах і колгоспних полях, у лабораторіях учених і конструкторів.

На уроки другої світової війни імперіалісти, на жаль, не хочуть зваяжати. Котрий вже рік летить кров, палають міста і села у В'єт-намі, де чинить розбій багатотисячна армія США. Вибухають снаря-ди і бомби ізраїльських агресорів на багатотрагедійній арабській землі.

Вірним вартовим миру та безпеки народів виступають Збройні Сили СРСР та інших країн соціалістичної співдружності. Більш як 60 тисяч кілометрів священних кордонів радянської землі охороняють наші воїни — в льодовий холод і спеку, в снігах Заполяр'я і під пе-кучими вітрами пустелі. Вони завжди напоготові — біля пультів гріз-них ракет, на аеродромах і базах, на підводних човнах і прикордон-них заставах.

«Радянські люди», — відзначалося у Звітній доповіді ЦК КПРС XXIV з'їздові, — можуть бути впевнені, що в будь-яку пору дня і ночі наші Збройні Сили готові відбити напад ворога, звідкіля б він не виходив». Для цього у них є все — і зброя, яка має велику руй-нівну силу, здатна досягти будь-якої точки земної кулі, і люди, що ввібрали в себе найкращі якості своїх батьків-героїв, яким підвлад-на найскладніша техніка і грізна зброя, і бойове військо братер-ство, справжній інтернаціоналізм.

Життям мільйонів людей заплачено за мир на землі. Хай же над нею завжди сяє сонце і голубіє небо, як у ці теплі і світлі дні 27-ї весни перемоги нашої.

Олександр КОЧЕТКОВ,
військовий журналіст.

Радісна звістка облетіла цехи Полтавського УВП-1, колектив підприємства зайняв перше місце в соціалістичному змаганні між підприємствами нашого Товари-ства за I квартал другого року дев'ятої п'ятирічки.

На урочистих зборах колективу були присутні представники рай-кому КП України, облвідділу УТОГ і Полтавського УВП-2.

ТАК ТРИМАТИ!

З короткою доповіддю виступив заступник голови президії ЦП УТОГ тов. Марченко М. П.

— Колектив Полтавського УВП-1, — сказав він, — виробничий план I кварталу виконав за всіма техніко-економічними показника-ми. Так, обсяг реалізації продук-ції виконано на 105, по валовій і товарній продукції на — 107,1, по продуктивності праці — на 105,2 процентів, рентабельність зросла на 2,7 процента.

Після виступу т. Марченко М. П. вручив директорів підприєм-ства тов. Гнойовому С. Ю. пере-

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО!

П'ятий рік працює швеєю Ніна Петрівна Св'ящук на Вінницькому УВП. Вона ударниця комуністичної праці, майстер «Золоті руки». Ні-на Петрівна систематично виконує змінні норми на 120—122 процен-ти. Сьогодні вона вже працює в рахунок III кварталу 1972 року.
На фото: Ніна Св'ящук.

Фото А. ОСМЯЛОВСЬКОГО.

хідний Червоний Прапор Міністер-ства соціального забезпечення УРСР і президії ЦП УТОГ.

З словами подяки, від імені ро-бітників, виступили швея-мотори-стка Яловега Н. К., майстер 6-ої бригади Деменко М. П., швея-мо-тористка Сахашка В. В. та дирек-тор підприємства т. Гнойовий С. Ю. Всі виступаючі висловили щи-ру подяку за високу оцінку їх праці і запевнили присутніх, що і надалі вони докладатимуть усіх сил і зусиль, щоб працювати зав-тра краще, ніж сьогодні.

В. БОГДАНЕЦЬ,
старший інженер-економіст
Полтавського УВП-1.

ДЕНЬ НА КОНОТОПСЬКОМУ УВП

ГОЛОВНЕ — ГЛАСНІСТЬ

Соціалістичне змагання — твор-ча справа трудівників, запорука трудових перемог, важливий фак-тор перетворення в життя рішень XXIV з'їзду КПРС. Партійна ор-ганізація, профспілкова та первин-на організації УТОГ нашого УВП докладано всіх сил, щоб органі-зувати соціалістичне змагання як-найкраще.

Велика увага приділяється глас-ності змагання. Щомісяця в брига-дах проводяться загальні збори, на яких обговорюються підсумки роботи, накреслюються шляхи лік-відації недоліків, коли вони є. За-собом підвищення творчої актив-ності трудівників є наочна агіта-ція. Привертають увагу стенди «Хід соціалізації», «Передовики виробництва», стенд якості, на якому експонуються кращі вироби. На «Дошці браку» експонуємо браковану продукцію і розповідає-мо, хто її автор. А для цього слу-жить «Дошка порушників», зрозу-міло з самої назви.

Треба підкреслити, що всі ці за-ходи приносять відчутні результа-

ти. Так, А. Шевченко віноді поруш-вав трудову дисципліну, тепер він один з кращих виробничників. Швей Н. Одинцова, А. Калиничен-ко, В. Третякова часто випускали браковану продукцію. Нині ж ви-роби, що виготовляють ці трудів-ниці, відмінної якості.

Колектив агітаторів проводить велику роботу для того, щоб ви-робничники знали, хто йде попе-реду, а хто відстає. Аналізують причини недоліків, допомагають їм ліквідувати. Слід відзначити кра-щих агітаторів, таких як Н. Бри-това, Л. Ониськовець, Н. Матюха та інші.

Активну участь в організації соціалізації на УВП бере «Ком-сомольський прожектор» та стінна газета. Вони тримають хід соціалі-зації під постійним контролем забезпечують найширшу його гласність.

А. ЖОГОВ,
заступник директора Конотоп-ського УВП по навчально-ви-ховній частині.

НЕВПИННЕ ЗРОСТАННЯ

Минула п'ятирічка для нашого учбово-виробничого підприємства була п'ятирічкою бурхливого зростання. Будівництво невеликого ви-робничого корпусу дозволило більш раціонально розмістити підго-товний, закрийний і швейний цехи. Внаслідок цього різко збільшив-ся обсяг виготовляємої продукції — більше, ніж на один мільйон карбованців.

Ще більш напруженою буде нинішня п'ятирічка, адже перед ко-лективом УВП великі завдання. Та найголовніше завдання, яке до-поможе вирішити інші — це будівництво допоміжного виробничого корпусу площею близько 800 квадратних метрів. Після закінчення будівництва ми матимемо більш зручні і механізовані складські, по-бутові та інші приміщення. Значно кращим стане освітлення і венти-ляція. Будівництво дозволить також запровадити механізацію в під-готовочному та закрийному цехах. Уже тепер ведеться підготовка до впровадження нестандартного обладнання, як то транспортер для збирання обрізків у закрийному цеху, транспортер для вантажо-розвантажувальних робіт, вантажний ліфт та інші.

Зрозуміло, подумали ми і про освоєння нових моделей спец-одягу, і про навчання. За планом п'ятирічки більшість трудівників нашого підприємства повинні закінчити курс навчання в школах еко-номіки, вивчити суміжні операції.

З перших же днів нової п'ятирічки наш колектив домігся високих трудових темпів. Перед у соціалістичному змаганні ведуть швей О. Троценко, І. Бритова, різальник М. Романенко, крейдувальник І. Стещенко та інші.

У восьмій п'ятирічці чимало сімей наших виробничників святку-вали новосілля. Через декілька місяців буде здано в експлуатацію ще один 40-квартирний будинок. А в минулому році члени УТОГ м. Конотопа одержали чудовий подарунок — новий будинок куль-тури.

М. КАБАНОВ,
директор Конотопського УВП.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

ВИКОНАННЯ ПЛАНУ
РЕАЛІЗАЦІЇ ПРОДУКЦІЇ
ПІДПРИЄМСТВАМИ
СИСТЕМИ УТОГ
ЗА ЧОТИРИ МІСЯЦІ
1972 р.

(в тисячах карбованців)

	План	Фактично	% вико- нання
Вінницьке	691	719	104,1
Ворошилов-градське № 1	685	702	102,5
Ворошилов-градське № 2	951	972	102,2
Комунарське	357	366	102,5
Дніпропетровське	875	889	101,6
Дніпродзержинське	818	853	104,3
Донецьке	694	726	104,6
Єнакієвське	210	219	104,3
Артемівське	1060	1104	104,2
Ждановське	529	534	101,0
Слов'янське	428	442	103,3
Житомирське	1370	1407	102,7
Ужгородське № 1	299	306	102,3
Ужгородське № 2	828	878	106,0
Запорізьке	1275	1428	112,0
Івано-Франківське	1810	1874	103,5
Київське № 1	615	651	105,9
Київське дослідне	1432	1483	103,6
Київське № 3	193	201	104,2
Білоцерківське	821	848	103,3
Кіровоградське	460	475	103,3
Сімферопольське	464	481	103,7
Львівське № 1	1424	1479	103,9
Львівське № 2	1139	1162	102,0
Бродівське	395	409	103,5
Дрогобицьке	318	346	108,8
Миколаївське	216	223	103,2
Одеське № 1	189	198	104,8
Одеське № 2	803	828	103,1
Одеське № 3	580	596	102,8
Полтавське № 1	988	1049	106,2
Полтавське № 2	273	292	107,0
Лубенське	747	786	105,2
Ровенське	246	248	100,8
Сумське	318	335	105,4
Конотопське	1270	1298	102,2
Лебединське	200	209	104,5
Харківське № 1	525	555	105,7
Харківське № 2	1644	1694	103,0
Херсонське	545	563	103,3
Кам'янець-Подільське	803	807	100,5
Черкаське	397	401	101,0
Чернігівське	1286	1311	101,9
Чернівецьке	547	572	104,2
Садгирське	742	754	101,6
ВСЬОГО	32542	33673	103,5

КУЛЬТАРМІЙЦІ І П'ЯТИРІЧКА

Вже багато років завідує я Калуським клубом глухих. Разом з усіма активістами будуюмо нове життя. П'ятирічка, змагання за її дострокове виконання — ось що стало нині головною темою діяльності обласного відділу УТОГ і, звичайно, нашого клубу.

Частими гостями й активними помічниками є вчителі Калуської школи-інтернату для глухих дітей, товариші: Лазаренко, Лінда, Лотарьова, Деркач та інші. Як правило, ми їх запрошуємо і на засідання ради клубу, де народжуються нові задуми щодо вшанування передовиків виробництва і соціалістичного змагання, обговорюють питання виробничої естетики, сценарії вечорів, теми лекцій і бесід. Враховуються всі деталі підготовчої роботи, призначаються відповідальні за них.

Діяльність культармійців постійно цікавиться і голова президії обласної організації УТОГ тов. Чухонцева Р. П. Вона всебічно оцінює і аналізує результати заходів по тому, як вони відбуваються на настрої людей, яку віддачу видно в показниках соціалістичного змагання.

Провідна тема у виробництві — тема п'ятирічки, її дострокове виконання. Це враховують працівники клубу. Ми художньо оформляємо стенд про кроки п'ятирічки. Про тих глухих, що своєю самовідданою працею множить добро і достаток нашої країни, можна дізнатись, проглянувши стенд «Наші передовики».

Найпершим своїм обов'язком ми, культармійці, вважаємо допомогти керівництву обласного відділу УТОГ та профспілкової організації організувати гласність

соціалістичного змагання, висвітлювати його хід. Тому центральною темою всієї клубної роботи ми вважаємо рішення XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду Компартії України.

У творчій роботі щодо розгортання за успішне виконання зав-

дань дев'ятої п'ятирічки, яку проводить клуб, ми намагаємося якнайширше використовувати арсенал клубних засобів. Останнім часом О. К. Лазаренко прочитала лекцію «Від з'їзду до з'їзду», проведено серію бесід. Цікаву бесіду провела перекладач клубу Ю. М. Іванів, яку назвала «Життя для людей».

М. ПОНОМАРЕНКО,
зав. Калуським клубом глухих.

СЕМІНАР—ПРАКТИКУМ

«Впровадження в життя нових обрядів і ритуалів» — під таким девізом пройшов семінар-практикум у Павлоградському Будинку культури глухих, проведений Дніпропетровським обласним відділом УТОГ.

На семінарі зібралися працівники будинків культури. З великою увагою вислухали присутні виступ лектора-екскурсовода по атеїзму Павлоградського історичного музею Ткаченка П. А. Докладно, змістовно він розповів про шкідливий вплив релігійних свят.

Досвідом у проведенні нових обрядів-свят поділилися з учасниками семінару директори будинків культури Сусорова К. О., Величко А. Й., художній керівник Смішко А. М.

Під бурхливі оплески присутніх в зал внесли прапор. На сцені бригадир електро-освітлювальної арматури Білик П. Г., який оволодів декількома професіями, краща робітників шкіряводу Гринь М. Х., робітник цього ж заводу Рева В. С., ударник передтравневої трудової вахти, що виконав виробничий план на 268 процентів, активний учасник самодіяльності, передовий робітник — Самсоненко А. Я. З піднесенням виступали вони, розповідаючи про свою роботу, товаришів, обмінюючись досвідом.

Після закінчення семінару учасники його поклали квіти до підніжжя пам'ятника В. І. Леніна.

П. ДЕСЯТСЬКА,

інструктор Дніпропетровського облвідділу УТОГ.

Зустріч через 18 років

Наприкінці квітня цього року у м. Харкові, у приміщенні планово-облікового технікуму імені Ф. Г. Ананченка — колишньої профшколи для інвалідів Вітчизняної війни і праці, відбулася перша традиційна зустріч випускників 1954 року з груп глухих та слабочулих.

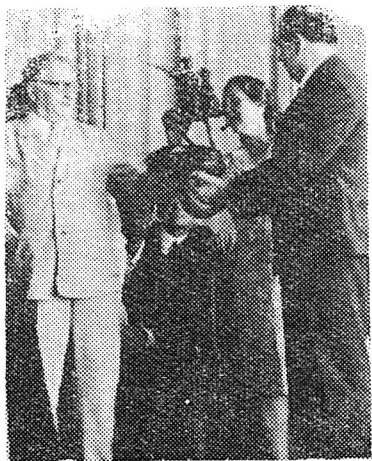
Вісімнадцять років... Відрізок часу немалий. На зустріч прибули майже всі, хто працює в системі Товариства глухих та перекладачі І. В. Зимінська-Фесенко і Є. М. Холодєєва, що в той час обслуговували навчальні групи.

Дружні рукоштовнання, обійми, поцілунок, спогади, хвилюючі зустрічі з викладачами та директором технікуму Аркадієм Марковичем Маркусом — одним з найдовсвідченіших педагогів, що близько сорока років керує цим навчальним закладом.

Святою оформлений актовий зал технікуму щерть переповнений учнями та викладачами. Грає духовий оркестр.

Відкриваючи мітинг, присвячений зустрічі, директор технікуму представляє аудиторії кожного з колишніх випускників профшколи: С. Д. Андрееву-Лисову — бухгалтера Харківського облвідділу УТОГ, В. В. Богданець — старшого економіста Полтавського УВП-1, В. М. Долгіна — економіста цього ж УВП, О. П. Воронцова — економіста Чернігівського УВП, В. М. Вакуленко-Фролкову — інструктора Запорізького облвідділу УТОГ, М. М. Зінюка — старшого економіста Івано-Франківського УВП, Л. В. Козаченко — економіста відділу праці і зарплати ЦП УТОГ, Л. К. Овчаренка — завідувача Олександрійським клубом глухих Кіровоградської області та інших.

Першому слову надається випускникові профшколи, нині старшому інструкторові оргвідділу ЦП УТОГ тов. Здоровило І. П. Він задає ті далекі роки, коли за Постановою Ради Міністрів УРСР було організовано в Харківській профшколі дві групи з числа оглухлих і слабочулих. Незважаючи на труднощі, які виникали в процесі навчання (відсутність до-

На фото: І. П. Здоровило вручає сувенір директору А. М. Маркусу.

статньої кількості підручників, належних житлових умов і будь-якого досвіду у викладачів), учні успішно пройшли дворічний курс навчання і нині працюють на різних ділянках нашого Товариства.

Від імені присутніх тов. Здоровило подякував рідній Комуністичній партії і Радянському уряду за ту постійну увагу і турботу, яку вони проявляють про інвалідів, щоб допомогти оволодіти фахом і стати повноцінними громадяна-

ми нашої Батьківщини. Наприкінці свого виступу він закликав учнів технікуму докласти всіх зусиль, для успішного навчання, щоб опанувати кваліфікацією.

Від імені Центрального правління УТОГ та випускників, що прибули на зустріч І. П. Здоровило вручив директору технікуму А. М. Маркусу пам'ятний сувенір — макет пам'ятника Богдану Хмельницькому у Києві, на якому вигравіювано: «Харківському обліково-плановому технікуму імені Ф. Г. Ананченка від Центрального правління УТОГ за підготовку кадрів для Товариства глухих».

На зустрічі виступили колишні випускники В. Богданець, О. Воронцов та інші, які розповіли присутнім про трудові будні і радість праці, про дальше навчання та підвищення своєї кваліфікації. Вони подякували викладачам за науку, здобуту в стінах профшколи.

Випускники, що прибули на зустріч, вручили своїм педагогам живі квіти. Зустріч пройшла в теплій і дружній атмосфері.

Для гостей було організовано автобусну екскурсію по історичних місцях Харкова.

Випускники профшколи дали слово ще більш наполегливо працювати на благо нашої Батьківщини, примножувати її багатства, бути активними будівниками комунізму.

Й. ВОСЬМАК.

З ДОСВІДУ РОБОКА

ПРО НАШУ ТВОРЧИСТЬ

Закінчення. Початок див. у «Нашому житті» від 6 травня ц. р.

Досвід переконав мене в тому, що перш, ніж вжитися за перо, дуже важливо побачити героя в дії, спостерігати ряд моментів окремих процесів його роботи, а не тільки розмовляти з ним або про нього. Адже дуже часто наші чудові рядові трудівники — люди скромні і небагатослівні, більш вдало відповідають на задані їм питання живими, конкретними діями, ніж при звичайній розмові, та так красномовно і з таким блиском, з яким навряд чи сам робкор міг би красивіше написати, якби не побачив на власні очі.

Завдяки використанню саме таких моментів, один з нарисів «Зустріч з юністю» приніс мені успіх.

Але я передав лише те красиве, що побачив. А створив його сам герой, коваль Микола Голубов.

Про цей нарис я ще скажу далі.

Зволення у творчій роботі не таке страшне, як помилка, ось чому я іноді навімисне затримую вже готовий до відсилання в редакцію матеріал. І це деколи виправдовує себе. Надходять нові думки, якими замінює слабкі місця, доповнюю текст тим, чого в ньому не вистачало. В результаті виходить все як слід. Це привчає серйозно, з більшою увагою працювати над текстом.

...І до чого ж приємними стають потім вдалі результати копіїткої праці. Читаєш, перечитуєш пізніше вже надрукований в газеті матеріал і, слово честі, дуже

В гостях ветерани

В урочисто святковій обстановці відбулася зустріч ветеранів праці з молоддю Одеських учбово-виробничих підприємств.

В центрі залу за столиками, на яких весняні квіти, сидять шановні гості. Роки посріблили свиную їх голови. Це вони закладали фундамент нашого щасливого життя. Їм є про що розповісти. Свою естафету вони передали в надійні руки.

На трибуну піднімається перший директор Одеського будинку культури тов. Парчевський. Він розповідає яким раніше був наш будинок культури. Непривітний, маленький зовсім не схожий на сьогоднішню культуру.

З великим інтересом пролунали юнаки та дівчата виступ однієї з найстаріших активісток будинку культури, артистки Народного театру К. І. Бородіної. Вона порівняла життя сучасне з минулим, закликала молодь примножувати трудові традиції батьків.

Потім виступили колишній завідувач навчальною частиною УВП-1 тов. Хватовкер, нині пенсіонер, голова народного контролю тов. Гейсман, активістка міськвідділу УТОГ тов. Грінберг.

Зустріч з ветеранами праці надовго залишиться в пам'яті юнаків і дівчат.

Р. ГРАНИК.

Драматичний колектив Ровенського клубу глухих готується до республіканського фестивалю самодіяльного мистецтва, присвяченого 50-річчю утворення СРСР.

Драмгуртківці працюють над виставою, що розповідає про видатного розвідника, Героя Радянського Союзу М. І. Кузнецова, який діяв на Ровенщині в період Великої Вітчизняної війни. Це буде монтаж сцен з п'єси «Це було під Ровно» за книгою Д. Медведєва «Сильні духом».

Між сценами ведучі доповнять монтаж текстом і віршами місцевих поетів.

Роль М. І. Кузнецова виконує столяр УВП В. П. Тркоз, Медведєв

Драмгуртківці — ювілею

ва — робітник Д. С. Лукій. Всього в монтажі зайнято 16 чоловік.

На районному огляді художньої самодіяльності п'єса здобула хорошу оцінку. Жюрі відмітило, що самодіяльні актори намагаються створити яскраві образи розвідників і партизан. Жюрі відзначило гру В. П. Тркоза, що виконує головну роль.

Монтаж уривків п'єси «Це було під Ровно» — подарунок самодіяльних акторів історичній даті — 50-річчю утворення Радянського Союзу.

Н. НАСЕКІНА,
перекладач УВП.

Коли поруч друзі

Почуття вдячності переповнюють моє серце і я не можу не написати. Я хочу розповісти про хороших, справжніх товаришів, які в тяжку хвилину прийшли на допомогу, не залишили в біді.

У Товаристві я працюю з 1971 року. Раніше мені ніколи не доводилося спілкуватися з глухими, але проживши з ними не так уже й багато часу, я переконалася, що вони прекрасні люди, чудові трудівники і вірні друзі.

На Одеському учбово-виробничому підприємстві № 2 я працюю ученицею швейного виробництва. Невдаю я захворіла, довелося лягти в лікарню на операцію. І дуже приємно, що мене не забули, коли я хворіла. Майже щодня

до мене приходили дівчата, а найчастіше Валя Асабіна, Василина Радова, Ніна Іванова.

Мої друзі ділилися зі мною своїми трудовими успіхами і невдачами, я постійно була в курсі справ нашого цеху. До мене приходили заступник директора УВП Любов Олександрівна, інструктор Інна Федорівна, а бібліотекар обласного будинку культури Маргарита Гранік приносили цікаві книжки, за що я їй дуже вдячна.

В лікарні я не сумувала і не була одинокою. Таке ставлення допомогло мені швидко видужати. Тому я хочу подякувати всім друзям за добросердечність і піклування про мене. А я постарайся виправдати їх турботу сумлінною працею.

З. ШАРАПОВА,
учениця Одеського УВП-2.

Ї користуються авторитетом

Славутська швейна фабрика користується авторитетом у місті, як підприємство передове. Тут працюють чотири члени УТОГ. Своєю самовідданою працею вони роблять гідний внесок у трудові успіхи колективу. Ось про них мені і хочеться сьогодні розповісти...

Близько семи років працює на швейній фабриці Зінаїда Андрухленко. Швей денні норми виробітку виконує на 110 процентів. Не відстає від подружки і швея Роза Беккер. Обидві жінки не тільки відмінно трудяться, а й займають

ся спортом. Так, Р. Беккер неодноразово чемпіонка з шахів Славутської швейної фабрики.

Тільки рік трудяться на фабриці Валентина Андрощук і Юлія Тесленко. За цей короткий час вони встигли зарекомендувати себе сумлінними працівниками.

Тепер члени УТОГ Славутської швейної фабрики, ставши на трудову вахту на честь 50-річчя створення СРСР, показують приклади свідомого ставлення до праці.

А. АРІН.

приємно стає на душі. У цьому закладено і своєрідний стимул, і новий приплив натхнення — подвоюються сили, змінюється віра в дальні творчі успіхи. І тоді здається тобі, що немає більшої радості, ніж шастати писати до газети, опікувати трудові подвиги людей.

Нелегка це справа — поєднувати два пера — вчителя і робкора. Але при бажанні вишукати час завжди можна. А над усім вдаються мені творчі успіхи під час канікул, коли настає пора відпочинку після напруженої роботи в школі. І тоді надходить час не просто відпочинку, а активної роботи: поїздки в колгоспи і радгоспи, на фабрики і заводи, де трудяться члени Товариства. Скільки цікавих зустрічей, знайомств буває в такий сприятливий для діяльності робкора час! Яке багате своїм захоплюючим змістом трудове життя наших людей. Географія моїх робкорівських

відраджень досить широка. Побував я в багатьох містах — центрах важкої промисловості, де варять сталь, роблять машини, добувають вугілля; в колгоспах і радгоспах, на багатьох УВП області. Навіть в Карпати їздив. Бачив неозорі колгоспні поля, що нагадують хвилі морського прибою, неповторної краси пейзажі і величну панораму індустріального Донбасу. А найголовніше — людей, які створюють всі ці народні багатства.

Дуже сильні враження залишилися при зустрічі з простими людьми, — трудівниками підприємств міста і колгоспного села, такими, як Надія Ягмур, Василь Будейчук, Уляна Лазаренко, Пелагея Ликова та багато інших. Красиві ці люди, славні їх діла.

Є тепер у мене багато хороших друзів. Вони пишуть мені, а іноді й самі приїждять.

Чи тільки в цьому почуття задоволення від участі в кореспондентській діяльності? Ні. воно

НАРАДА ПЕРЕДОВИКІВ

По-святковому прибраний зал Нікопольського Будинку культури. Над сценою плакат — «Привіт учасникам міжрайонної наради передовиків сільського господарства!» В залі людно. Тут зібралися понад 70 кращих трудівників сільського господарства Марган-

цевського, Криворізького і Нікопольського міжрайвідділів.

Одне з почесних місць в президії наради зайняв раціоналізатор — коваль радгоспу «Апостоловський» Анатолій Степанович Афанасенко. Це він сконструював нову машину для просівання насіння. Його машина скоротила ручну працю наполовину, а продуктивність праці збільшила в чотири рази. Поруч з ковалем — краща доярка Томаківського району Марганцевського міжрайвідділу Марія Іванівна Маковецька. Вона нагороджена вже двома медалями «За доблесну працю», працює в колгоспі «1 Травня». В 1971 році від кожної з 16 корів, що в її групі, вона надоїла по 3500 літрів молока і утримує першість в районі. Серед членів президії також і краща доярка Криворізького міжрайвідділу, ударниця комуністичної праці Віра Григорівна Тернюк, яка працює на фермі колгоспу «Комуніст» ось уже понад 35 років, та інші.

Уважно вислухали присутні на нараді доповідь голови Нікопольського міжрайвідділу Антоніна Йосипівни Величко про завдання трудівників сільського господарства міжрайвідділів у виконанні планів другого року п'ятиріччя і про успіхи, яких уже досягли члени УТОГ на честь 50-річчя створення СРСР, та про плани на майбутнє.

— Я пишаюсь тим, що моя скромна праця ковала сприяє успішному виконанню п'ятирічного плану. Я буду працювати ще краще, думати над тим, щоб полегшити працю хліборобів, — говорить з трибуни наради коваль-раціоналізатор Анатолій Степанович Афанасенко.

— Я працюю в радгоспі «Апостоловський» різноробочою, але мою скромну працю теж високо

оцінено. На республіканській нараді передовиків сільського господарства серед глухих мені вручена грамота Міністерства сільського господарства і грошова премія, говорить Раїса Опанасівна Мурашко.

Досвідом у роботі поділилася трудівниця з селища Придніпровське Нікопольського району Марія Пичугіна. Вона розповіла про те, як добивається високої продуктивності праці, працюючи на парниках.

Григорій Каталка — столяр колгоспу імені Леніна Марганцевського міжрайвідділу, який нагороджений ленинською ювілейною медаллю, розповів про те, як він досягає виконання норм виробітку на 180-200 процентів, працюючи на будівництві тваринницької ферми.

Тваринник колгоспу «Батьківщина» Марганцевського міжрайвідділу Андрій Якович Пазинич розповів про те, як він відгодує 120 корів при нормі на одного тваринника 100.

На закінчення наради завідувачий райсезом міста Нікополя тов. Горбенко відповів на запитання членів УТОГ про соціальне забезпечення.

Дванадцятьом трудівникам, які були присутні на нараді передовиків, того дня були вручені значки і посвідчення ударника комуністичної праці.

Цей день був не тільки днем наради, а й днем відпочинку трудівників села. З великим захопленням учасники наради побачили спектакль «Відважне серце» в постановці Дніпропетровського Будинку культури. Були також ігри, атракціони, танці, змагання.

Думається, що такі наради, коли разом збираються представники кількох міжрайвідділів, більш плідні. Вони сприяють зміцненню зв'язків між кращими трудівниками сіл різних районів, збагаченню досвіду у праці.

П. ДЕСЯТСЬКА.

РАДЯТЬСЯ СІЛЬСЬКІ ТРУДІВНИКИ

Погожий квітневий недільний ранок. До районного будинку культури з'їхалися святково зодягнені трудівники полів і ферм: рілники, тваринники — ударники комуністичної праці Пятихатського району. Понад 40 чоловік зібралось на свою чергову хліборобську раду, присвячену славному 50-річчю утворення СРСР.

Нараду передовиків відкрила директор Пятихатського міського клубу глухих М. П. Бедрен. Головуюча надає слово голові професійної спілки працівників сільського господарства району Миколі Івановичу Жукоцькому. Від імені райкому КПУ він тепло привітав глухих трудівників — передовиків виробництва.

— Виконуючи величні накреслення партії на дев'яту п'ятирічку, трудівники району домоглися у першому році її значних успіхів по виробництву сільськогосподарських продуктів. Район значно перевиконав доведені плани. Та ще вищі рубежі взяли хлібороби та тваринники на 1972 рік, — говорить він. — Нам треба дати рідній Батьківщині більше хліба, м'яса, молока, яєць, фруктів, городини.

М. І. Жукоцький закликав учасників наради множити трудові здобутки, щоб гідно зустріти історичний ювілей.

Під оплески присутніх М. І. Жукоцький вручив ювілейні грамоти кращим виробничникам-членам УТОГ. Серед нагороджених — тесляр колгоспу імені Котовського ударник комуністичної праці Іван Андрійович Онуфрієнко, доярка колгоспу імені Фрунзе Наталія Вікторівна Левченко, коваль колгоспу імені Куйбишева Павло Якович Васюк, всього — двадцять чоловік.

Щиро дякували глухі трудівники за високу нагороду і запевняли, що працюватимуть ще краще.

На закінчення учасники наради прийняли звернення до всіх працівників сільського господарства двічі орденоносної Дніпропетровщини з закликом широко розгорнути дійове соціалістичне змагання за гідну зустріч історичного ювілею.

Після цього в фойє будинку культури відбулись масові ігри, атракціони. Переможцям вручено призи. Потім силами художньо-самодіяльності будинку культури глухих міста Кривого Рогу для делегатів наради було дано змістовний концерт. Гаряче аплодували присутні самодіяльним митцям за майстерно виконані номери.

Нарада і хороший веселий відпочинок справили на сільських трудівників приємне враження.

Г. ЛІСЮК.

НАША РЕПЛІКА

НА ДРУГОМУ ПЛАНІ

До редакції надходять факти, які говорять про те, що на деяких підприємствах нашого Товариства техніка безпеки на другому плані. Мабуть там міркують так: нема нещасних випадків, і гаразд... Таке ставлення до цієї важливої справи приховує в собі небезпеку, тим паче, коли порушуються основні вимоги щодо безпечних методів праці. Місяць тому наш кореспондент побував на Сумському УВП.

Сумське учбово-виробниче підприємство в минулому році і в цьому не мало нещасних випадків. Та, на жаль, ставлення до техніки безпеки на УВП, м'яко кажучи, безвідповідальне.

Так, всім добре відомо, що без попереднього інструктажу, який проводить головний інженер, чи інженер по техніці безпеки, робітник до роботи не допускається. На УВП ж це правило не виконується. Там задовольняються тільки інструктажем майстра цеху. Та й, взагалі, журнал вступного інструктажу тільки почали оформляти. Подібний стан справ нам здається недопустимим.

Найбільшим доказом того, що техніка безпеки на Сумському УВП на другому плані, є той факт, що за неї, по суті справи, ніхто не несе потрібної відповідальності. Ніна Костянтинівна Цимбал, інженер по НОП, сказала так: «Я тільки два місяці тому довідалася, що на мене покладені ці обов'язки. Нещодавно я побувала на семінарі в Києві. Тепер буду працювати». Ми переглянули накази по УВП і побачили, що відповідальність за стан техніки безпеки на підприємстві на неї були покладені півтора року тому. А в постанові ЦП УТОГ від 22 грудня 1970 року, ясно було сказано, що відповідальність за стан техніки безпеки на підприємствах Товариства покладається по сумісництву на інженерів по НОП.

Взагалі поведінка Н. Цимбал у цьому питанні нам здалася досить дивною. Вона намагалася всю відповідальність перекласти на головного інженера УВП Л. Слинко. Ніхто не знає відповідальності з головного інженера. Її вина в недовіках теж є...

Така поведінка і тому дивує, що деяка робота для поліпшення техніки безпеки, попри всі недоліки, на Сумському УВП все ж ведеться. Так, в закрийному цеху обладнали нову вентиляцію. Складені заходи по техніці безпеки на рік і на квартали. Деякі з них уже виконані. Коли вже зайшла мова про плани, то підкреслимо таку деталь. Заходи по НОП і по техніці безпеки на другий квартал цього року зведені до другого плану, хоча це два різних питання.

Так, наприклад, поряд стоять такі заходи: «Розробити і впровадити нову схему розподілу праці по пошиву спецкостюмів з впровадженням модернізованого оверлока» і «Зробити ремонт умивальників».

Окремо хочеться сказати про те, що на УВП нема жодного плаката з техніки безпеки. Правда, готується стенд, але плакати до швейного виробництва ніякого відношення не мають. Тут, мабуть, слід проявити ініціативу керівникам УВП...

Нам здається, що поведінка Н. Цимбал зумовлена бажанням уникнути відповідальності за те, що справи по техніці безпеки на підприємстві не на висоті.

Трохи пізніше Н. Цимбал водила нас цехами, показуючи зроблене, ділилася планами на майбутнє. Відчувалося, що жінка переглянула своє ставлення до питань техніки безпеки в кращий бік. Коли це так, то ми впевнені, що при відповідній допомозі адміністрації, партійної, профспілкової та первинної організації УТОГ УВП добрих результатів чекати довго не доведеться.

Сумлінність — це головна риса в характері Миколи Макарова. Столяр-складальник Миколаївського УВП постійно виконує денні норми на 120—125 процентів.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

План чотирьох місяців з реалізації продукції колектив Бродівського УВП виконав на 103,5 процента.

На фото: один з кращих столярів-складальників П. Сябрук.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

значно глибше ще й тому, що викликає почуття справжньої гордості від усвідомлення того, що зроблено тобою стало добрим стимулом для людини. І тоді ця людина ще з більшим натхненням продовжує свою самовіддану працю, веде за собою маси.

Наведу такий приклад. Великоновоселиська районна газета Донецької області «Шлях до комунізму» у вересні минулого року опублікувала вже відомий читачам «Нашого життя» нарис «Зустріч з юністю». Незабаром після цього я одержав від Олександри Федосіївни, дружини Миколи Голубова, листа.

«Ваш нарис пробудив все село, писала вона. Люди стали ще більш привітні до нас. В кузні, де працює Микола, цей нарис читали в урочистій обстановці всієї бригади. Миколу вітали, бажали йому ще більших успіхів в роботі, здоров'я, щастя і добра. «Тепер

ти, Миколо, герой», говорили йому товариші по роботі. А Микола, щасливий і разом з тим до глибини душі схвилюваний такою увагою, не знаходив собі місця, ні слів для відповіді...».

Слідом за цим прийшов і другий лист. Від сина Голубових, Олега, який після закінчення морехідного училища служив тепер на одному з торгових суден. Він писав: «Я не міг без хвилювання читати ваш нарис «Зустріч з юністю» ще й тому, що з нього я багато довідався про життя моїх батьків. Один примірник газети з цим нарисом я взяв з собою з далеке морське плавання».

Що ж, коли говорити відверто, то після цього і мною оволоділи почуття, які відчував Микола Голубов, стоячи в ті урочисті хвилини перед своєю бригадою, коли читали нарис про нього.

І, нарешті, хіба це не доводить життєствердність дійовість, як

туальність, переконливу необхідність того пункту нашого Статуту в другому розділі «Завдання Товариства», де говориться, що крім інших заходів, УТОГ популяризує мету, завдання і діяльність Товариства серед населення через пресу, радіо і телебачення.

Ось чому виступати також і в масовій пресі, активно висвітлювати на її сторінках працю кращих людей нашого Товариства, — показувати їх виробничі успіхи і той значний вклад, який вони вносять у справу успішного виконання завдань дев'ятої п'ятирічки, — також одне з головних завдань, а якщо хочете — то й прямий обов'язок робкорів.

Я підтримую тісний зв'язок з газетами «Шлях до комунізму», Артемівською міською «Вперед», обласною газетою «Соціалістический Донбасс», журналами «В єдиному строю» і «Робоче-кре-

стьянський кореспондент». Велику допомогу подають мені, як робкору, працівники Донецького облвідділу УТОГ.

Завдяки участі в газеті я довідався про долю багатьох своїх вихованців, яких ще в 1933—35 роках навчав слюсарній справі в Слов'янській залізничній школі ФЗН, про своїх колишніх піонерів і комсомольців з Селідівської спецшколи-інтернату та про тих, кого виховував в Смілянській спецшколі.

Газета зробила ще більш близьким все те, що відділялося і великою відстанню, і давно минулими роками. Про одних, читаючи «Наше життя», я довідався з газети сам. Інші дізналися про мене, читаючи мої кореспонденції.

Дізнаюся і про тих, кого ще шукаю.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

м. Артемівськ.

Добрих успіхів у роботі добивається пресувальниця Донецького УВП, ударниця комуністичної праці Антоніна Іванівна Гулевата.

Фото В. ЯКУБЕНКА.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

13 травня 1972 р.

К ЛЮБИМОЙ

Зажигаются яркой строкой
фонари
И снежинки мохнатые медленно
тают...
Мне мерещится: кто-то со мной
говорит,
Мне сегодня тебя, лишь тебя
не хватает.
Что такое любовь? Сотни, тысячи
лет
Все поэты земли о ней пели
и пели.
На любой из вопросов давали
ответ,
Но на этот едва ли ответить
сумели.
Вот я снова один. И навстречу
мне снег.
Я иду, окруженный сплошной
тишиною...
Ничего так сегодня не хочется
мне,
Как того лишь, чтоб ты
была рядом
со мною.
Чтобы мне тосковать по тебе
не пришлось,
Чтобы мог я коснуться мехов
твоей шубы,
Чтобы щеки касались любимых
волос,
Чтоб снежинки могли целовать
тебя в губы.

★

Идет по улице красавица,
Ловлю надменный взгляд
с грустинкой.
Я признаюсь — она мне нравится,
Как бы сошедшая с картинки.
Такую встретишь разве за морем,
Такая может только сниться:
Нос, словно выточен из мрамора,
Спадают веером ресницы.
Я говорил ей что-то шепотом,
В любви, возможно, признавался,
Хотел с ней встретиться еще
потом,
Но разговор наш оборвался.
Она вдруг повернулась
в профиль,
Заговорив со мною снова,
И разразилась катастрофа:
Я с губ прочесть не смог
ни слова.

ІЗ ЛІРИЧНОГО ЗОШИТА

«Любови все возрасты покорны» — ці слова О. С. Пушкіна давно вже стали крилатими і повторюються вони завжди з особливою теплотою.
Для поета І. А. Сапожнікова вони послужили темою для цілої підбірки віршів «Строки любови», деякі з них ми сьогодні пропонуємо читачам.

О Ж И Д А Н И Е

Угасают огни. Их становится меньше и меньше,
И на город вечерний ночная ползет тишина...
Устремляю свой взгляд на сходящих с троллейбуса
женщин —
Не она, не она, не она
И опять не она. Я напрасно ищу. Я узнал бы ее по осанке,
Я узнал бы ее среди тысяч и ночью и днем.
Двадцать восемь троллейбусов я насчитал на стоянке,
Но ее не увидел ни в первом, ни в двадцать восьмом.
Неотвязная мысль мне настойчиво в голову лезла,
Я упрямо слонялся по улице взад и вперед...
И когда уже ночь, и когда уже ждать бесполезно, —
Все равно я уверен: любимая скоро придет.
Собираются тучи. И ветер становится крепче,
«Непременно придет», говорю я и сам себе лгу.
Уже голос чужой мне настойчиво на ухо шепчет,
Что пора уходить, но уйти я никак не могу...

Когда люблю

Когда одно с другим не вяжется, Я всеми транспортными
Любить кого-то суждено. средствами
Когда люблю, все в мире К тебе, любимая, спешу.
кажется И если нет глазка зеленого
Тебе одной подчинено. В такси, ну что ж, не унывай:
И без причины и без следствия, К тебе свезут меня, влюбленного,
Когда одной тобой дышу, Метро, троллейбус и трамвай.

Повторяется все...

Ты приходишь ко мне. Ты сегодня особенно рада,
Ну, а мне так тоскливо. Не ведаю сам, почему...
Нет, не надо улыбки и слов, дорогая, не надо,
В этот вечер безрадостный дай мне побыть одному.
Повторяется все: и туман, и огни, и трамваи,
Сердце хочет покоя, а я, как всегда, не хочу.
Ты мне все говоришь, ничего от меня не скрывая,
Ну, а я как на зло непростительно долго молчу.
И хотя я молчу, я с тобою по-прежнему дружен.
Что мне делать с собой? Объясни, я никак не пойму.
Мне с тобой хорошо, но сегодня никто мне не нужен,
В этот вечер, любимая, дай мне побыть одному.

І. САПОЖНИКОВ.

СПОРТ

„Королева“ вимагає уваги

На всесоюзних змаганнях глухих з легкої атлетики у закритому приміщенні, які проводилися в цьому році вперше, збірна команда Української спортивної федерації зайняла третє місце. Сам факт участі українських легкоатлетів в зимовій першості приємний і багатобічний. Бо це додатковий стимул для розвитку легкої атлетики серед членів УТОГ.

Збірна команда Харківського Будинку культури УТОГ в квітні цього року теж взяла участь поза конкурсом в спартакіаді обласної ради ДСТ «Спартак» з легкої атлетики в закритому приміщенні і зайняла друге місце.

Секрет успіху простий — наша секція легкої атлетики працює цілий рік. Легкоатлети тренуються на повітрі, а в негоду — в спортзалі спеціаліст ім. Н. Крупської. Спортзал — невеликий. Площа його з волейбольний майданчик, але гарно обладнаний. В ньому можна удосконалити техніку низького старту, стрибків та інше.

Завдяки цьому учні школи непогано виступили на змаганнях, завоювавши звання чемпіонів. Це — Сергій Граденко, Тамара Заболотна та Сергій Господариско. Ос-

тання — обдарований спортсмен. Нема сумніву, якщо Сергій серйозно буде ставитися до тренувань, з нього виросте неабиякий майстер. Те ж саме можна сказати і про В. Крейдунува, який виборов друге місце з стрибків у висоту.

На закінчення статті мені хочеться поділитися деякими своїми думками з приводу підготовки спортсменів. Мені здається, що тренер Будинку культури глухих повинен довести своїх підопічних до другого спортивного розряду. А потім направити їх до секції удосконалення спортивної майстерності. Іншого шляху для підготовки висококласних спортсменів я не бачу, оскільки один тренер, працюючи з новачками і розрядниками, підготувати першорядника, не кажучи вже про майстра спорту, не в змозі.

Непоганою школою була б також участь легкоатлетів другого розряду в особистих першостях республіканських добровільних товариств.

А. СИМОНЕНКО,
тренер з легкої атлетики Харківського Будинку культури глухих.

НА КИЛИМІ — БОРЦІ

Наприкінці квітня у Ленінакані точились вперті поєдинки з класичної боротьби на першість Радянського Союзу між командами глухих спортсменів. Першість виборовали одинадцять збірних команд. Спортивну честь нашого Товариства захищали Д. Антонов та І. Черч, представники Одеської обласної спортивної федерації, В. Панін — Миколаївської, Н. Ткешелашвілі — Київської, І. Жерліцин, Б. Запорожець, Є. Півчук — Запорізької, В. Коляда — Ворошиловградської, П. Урвачов — Донецької, В. Сірик — представник Харківської облспортфедерації.

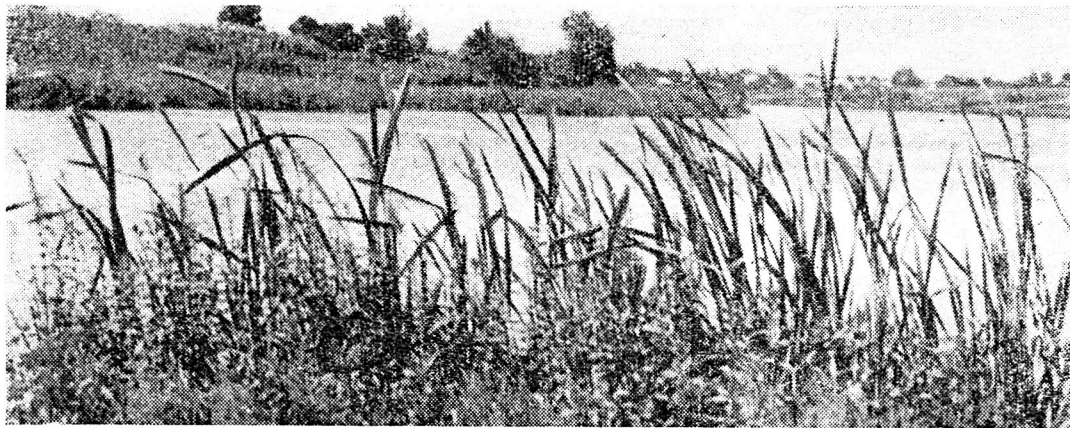
Переможці визначалися за найменшою сумою очок. Перший же день змагань приніс нашій команді 29 штрафних очок. У вагових категоріях 48,52 і 68 кілограмів українських борців спіткали невдачі. Цей «відрив» у очках, як показали події, ліквідувати не вдалось, хоча другого і третього дня члени УТОГ боролися добре.

Три борці — Ілля Черчес, Дмитро Антонов та Василь Панін — увійшли до фіналу. Перших два спортсмени завоювали чемпіонські звання, а В. Панін був другим. Павло Урвачов та Ніаз Ткешелашвілі стали бронзовими призерами. Непоганого успіху домоглися Б. Запорожець та Є. Півчук, які в своїх вагових категоріях вибороли четверті місця.

Чемпіоном Радянського Союзу стала збірна команда Білоруського товариства глухих, другою — Центральна рада ДСТ «Труд», — третьою — Центральна рада ДСТ «Зеніт». Четвертою була збірна УТОГ.

Підсумки невтішні. І щоб вони не повторились у майбутньому, посилену увагу треба звернути на підготовку борців малих вагових категорій. Тільки в такому разі мрія про чемпіонський титул стане реальною.

В. РЯБЧУК,
відповідальний секретар Української спортивної федерації глухих.

Тихо шепчуть комиші над Россю.

Фотоетюд І. ЩЕРБАНЮКА.

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Продовження. Поч. див. в № 19

Нове трудове законодавство розширює перелік підстав розірвання трудового договору з ініціативи адміністрації. Необхідно відзначити, що п. 2 ст. 40 КЗПП передбачає розірвання трудового договору, коли виявляється невідповідність робітника чи службовця посаді, яку він займає, чи роботі, яку виконує внаслідок недостатньої кваліфікації, або погіршення стану здоров'я. Однак, це не вважається виною працівника; п. 5 тієї ж статті передбачає розірвання трудового договору у випадку, коли працівник не з'являється на роботу на протязі понад 4-и місяців підряд, внаслідок тимчасової непрацездатності. Але за робітниками і службовцями, що втратили працездатність в зв'язку з трудовим каліцтвом чи професійним захворюванням, місце роботи (посада) зберігається до відновлення працездатності, або встановлення інвалідності.

Трудовий договір з ініціативи адміністрації може бути розірваним також у випадках (ст. 41 КЗПП):

1. Одноразового грубого порушення трудових обов'язків працівником, який несе дисциплінар-

ну відповідальність порядком підлеглості.

2. Винних дій працівника, який безпосередньо обслуговує грошові, або товарні цінності, якщо ці дії дають підставу для втрати довіри до цього працівника з боку адміністрації.

3. Вчинення працівником, який виконує виховні функції, аморального проступку, несумісного з продовженням роботи на даній посаді.

Розірвання трудового договору на цих підставах проводиться з додержанням всіх вимог КЗПП згода місцевому профспілці, не допускається звільнення в період тимчасової непрацездатності (крім п. 5 ст. 40, а також в період перебування працівника у відпустці).

Розірвання трудового договору з ініціативи адміністрації підприємства, установи, організації, не допускається без попередньої згоди на те місцевого комітету профспілки, за винятком випадків, передбачених законодавством Союзу РСР.

Без згоди МК профспілки звільняються тільки:

а) особи, що займають посади за переліком;

б) особи, що займають посади за конкурсом;

в) особи, що звільняються за уставами про дисципліну, якщо в них не обумовлено про це;

г) сумісники з посад, які вони займають по сумісництву;

д) особи, що засуджені до позбавлення волі, а також до виправно-трудових робіт не по місцю роботи;

е) працівники, що працюють за договором на певний час по закінченню строку договору;

ж) особи, що не витримали іспитового строку.

При розірванні трудового договору, адміністрація зобов'язана в день звільнення видати працівникові належно оформлену трудову книжку і зробити з ним розрахунок в той же день. Записи про причини звільнення в трудовій книжці повинні вводитися в точній відповідності з формулюванням чинного законодавства з посиланням на відповідну статтю (пункт) закону.

Трудове законодавство вміщує в собі нову норму про неповний робочий час. При прийомі на роботу, а також в процесі роботи за згодою сторін може встановлюва-

тися неповний робочий день, або неповний робочий тиждень. Це — право адміністрації, але не обов'язок. Однак, це право слід використовувати, залучаючи до роботи осіб, які не можуть працювати повний робочий день. Оплата праці в цих випадках проводиться пропорційно відпрацьованому часу, або в залежності від кількості виробленої продукції. Необхідно додати, що робота в умовах неповного робочого часу не тягне за собою будь-яких обмежень обсягу трудових прав робітників і службовців.

Ст. 71 КЗПП дає перелік випадків, коли дозволяється залучення до роботи у вихідні дні, а саме:

1. Для відвернення громадського або стихійного лиха.

2. Для відвернення нещасних випадків, загибелі, або псування державного і громадського майна.

3. Для виконання невідкладних наперед непередбачених робіт, від негайного виконання яких залежить в подальшому нормальна робота підприємства.

4. Для виконання невідкладних вантажо-розвантажувальних робіт.

Залучення до роботи у вихідні дні проводиться за письмовим наказом і тільки з дозволу місцевого комітету профспілки. За роботу у вихідний день надається другий день відпочинку протягом найближчих 2-х тижнів.

(Продовження в наступному номері)

Редактор О. БОРИМЧУК.

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74.
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Украинского общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 796—5000. 72 р.